

บทนำ

เด็กน้อย...ที่ไม่น้อย

หลังจากจบมัธยมและแยกย้ายกันไปเรียนต่อ มีชีวิตของตัวเองตามเส้นทางที่เลือกเดิน ร้อยรักและกลุ่มเพื่อนโรงเรียนหญิงล้วนสุดแสนก็ไม่ได้พบปะกันสักเท่าไร แต่ในวันนี้ ด้วยจังหวะอันดีอะไรก็มีอาจทราบได้ จู่ๆ ทุกคนก็ว่างตรงกันและนัดหมายมาเจอกันที่ร้านไถ่อย่างล้มต่าเจ้าเด็ดได้เฉยเลย

ก่อนออกมาจากบ้าน ร้อยรักโดนปริมากำชับเสียหลายรอบว่า ริมเสื้อผ้าในวันนี้คือเบาๆ ซิลซิล หญิงสาวเลยแต่งตัวมาด้วยความธรรมดาที่สุดเท่าที่จะทำได้

ทว่า...เมื่อเดินเข้าร้านมายังโต๊ะที่เพื่อนหญิงพลังหญิงของตนนั่งอยู่ ร้อยรักก็รู้แล้วว่าเบาของเธอกับเบาของเพื่อน มันคนละเบากันโดยสิ้นเชิง

“โห ยายรัก ฉันบอกแล้วใช่ไหมว่าให้มาแบบธรรมดาๆ ไม่ต้องเยอะ” ปริมาบ่น ปRAYตามองคนสวมชุดจัมปีสูทเกาะอกขาสั้นสีแดงเลือดหมูอย่างหมั่นไส้

“อะไร ฉันว่าวันนี้ฉันมาน้อยมากนะปริม ไม่ใช่พราวเท่าไรเลย” ปากบอกอย่างนั้น แต่กลับทำกิริยาสะบัดผมดำตรงสลวยของตนให้พลิ้วไหว รวากับว่าตัวเองคือฟรีเซนต์เตอร์แซมพูสระผมอย่างไรรออย่างนั้น

“ไม่พรวอะไรของแก นี่แกสวยมงลงเจตจิรัศฆ่าคนทั้งร้านเลยนะ”

“คือฉันก็พยายามจะกดความสวยแล้วอะปริม แต่มันได้แค่นี้”
คนงามเลิศยมมือขวากุมหน้าอก แกล้งทำเป็นถอนใจเฮือกใหญ่ “เฮ้อ...
เกิดมาสวยก็ลำบากเหมือนกันเนอะ”

เพื่อน ๆ พากันร้องไห้ให้ ส่วนร้อยรักก็หัวเราะคิกคักอย่างชอบใจ
แกล้งเช็ดหน้าไล่ทุกคน ก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้ที่ว่างข้างๆ ปริมา

วาทาที่เธอพูดอาจจะดูน่าหมั่นไส้ไปบ้าง ทว่าก็ไม่ได้เกินจริง
แต่อย่างใด ตั้งแต่โตจนพอเริ่มรู้ความ ร้อยรักก็รู้แจ้งแก่ใจมาตลอด
เลยว่าเธอนะ...สวยล้ำ หน้าเป๊ะทุกส่วน

ความสวยทำให้เธอมีอภิสิทธิ์ในอะไรหลาย ๆ อย่าง นำพาสิ่ง
ต่างๆ ให้เข้ามาในชีวิต โดยเฉพาะ...ผู้ชาย!

พูดก็พูดเถอะ อย่างหาว่าร้อยรักขี้ไม้เลย เธอนะฮอตปรอทแตก
ในทุกช่วงเวลาของชีวิตเลยเชียวละ

อนุบาลไปจนถึงประถม...เธอได้สติเกอร์รูปหัวใจจากเพื่อนชาย
ทุกคนในห้อง

มัธยม...เธอได้ดอกกุหลาบแดงจากเด็กผู้ชายในโรงเรียนละแวก
ใกล้เคียงกับโรงเรียนหญิงล้วนของเธอ จนหอบกลับบ้านแทบไม่หวาด
ไม่ไหว

มหาวิทยาลัย...เธอได้รับคำชวนไปดินเนอร์จากกิ๊กที่มีอยู่เกือบ
ทุกคณะ

พอได้มาทำงานเป็นสไตลิสต์อิสระ เธอก็ยังคงฮอตเสียจนโดน
เพื่อนร่วมวงการแฟนเชม่นจนตาแทบหลุด

ทว่า...แม้เขาเหล่านั้นจะเพียรพิชิตใจเธอเพียงใด เธอก็ขอถือคติ
ว่า ‘มีกิ๊กนับร้อย แต่โนบอยเฟรนด์’

จำกัดสถานะให้เป็นแค่กิ๊กกันพอขำๆ แต่ไม่อาจเป็นอะไรได้

มากกว่านี้ ซึ่งถ้าใครมีที่ท่าว่าอยากจะเป็นเจ้าของเธอละก็ เธอหยุดความสัมพันธ์ได้ในวินาทีนั้นเลย

การมีแฟนช่างดูเป็นอะไรที่น่าสยดสยอง คงเหมือนการมีหวงมา ผูกคอรัตรึงไว้ ร้อยรักไม่โอ!

และเพราะความเป็นแคซาโนวีของเธอนี้เอง เพื่อนๆ เลยพากัน ตั้งฉายาให้ว่า ‘ร้อยรักแรดเก้ง แผลเก้ง โสดเก้ง ว่างกรุบกริบ ชอบสนิทกับคนหล่อ’

แม้ใจจริงเธออยากแก้ต่างและปฏิเสธฉายาสุดเพี้ยนนี้ แต่เพราะการกระทำของตัวเองที่เปรียบเสมือนการยืนยันความจริงว่าเป็นไปตามนั้น ร้อยรักเลยจำต้องยอมรับฉายานี้ไปโดยปริยาย

“แล้วนี่แกอาบน้ำหรือยังเนี่ยปริม สภาพเหมือนใส่ชุดนอนออกมาเลยนะะ” ร้อยรักแกล้งเข้าคนใส่เสื้อยืดสีขาวขีดและกางเกงขาวาวๆ ตามสไตล์สาวเซอร์ปากจัด ผลคือโดนอีกฝ่ายมองอย่างขุ่นเคือง

“เรื่องของฉันน่า ใครจะไปเปะอย่างแกละ มาแตกส้มตำแค่นี้ แต่งตัวอย่างกับมาเดินรันเวย์”

ปากได้รูปเตรียมอ้าเพื่อเปิดศึกทางวากับปริมาอีกรอบ ทว่าเพื่อนๆ เริ่มส่งสัญญาณให้หยุดจิกกัดกัน ร้อยรักเลยปล่อยไปก่อน แล้วร่วมจัดการกับส้มตำ พุดคุยสังสรรค์กับเพื่อนๆ แทน

พอคุยกันไปเรื่อยๆ ก็มาถึงหัวข้อที่น่าเบื่อสำหรับร้อยรัก...เรื่องคู่ครอง

เพื่อนหญิงพลังหญิงในก๊วนเริ่มทยอยมีคู่กันจนจะหมดแล้ว เหลือแค่เธอกับปริมาที่ยังไม่มีใครเป็นตัวเป็นตน

“แกจะมีแฟนเหมือนคนอื่นบ้างไหมเนี่ยยายรัก เอาแต่แรดไปวันๆ นะแก เมื่อไรจะมีคู่เป็นจริงเป็นจังสักที”

ร้อยรักห่อไหรับคำถามจากปริมา สายหน้าหวิว “ไม่เอา ไม่มีฉันชอบชีวิตอิสระเสรี มีแฟนแล้วน่าหลอนออกนะ ให้ฟิลเหมือนมีผู้คุม

เลยอะแก๊”

“กลัวคนมาคุมไม่ให้แรดได้อีกกว่านั้น” ปริมาหรีตามองอย่างรู้ทัน ก่อนจะแก้มแข็งแข่งว่า “อีกคนแบบแกนี่แหละ ระวังไว้เถอะ จะถึงคราว ปุบปับได้รับผัวจากเบื่องบนมาโดยไม่ทันตั้งตัว ผลออฯ อาจจะแถมลูก น้อยมาให้เลี้ยงอีกสักคนสองคน”

“ปากเสีย! ฉันยังไม่อยากมียะ โนผัวโนลูก เข้าใจ”

“เออ อย่าให้เห็นนะว่าจะมีผัวมีลูกเร็วๆ นี่ แม่จะลื้อไปยันลูกโต เลย”

ร้อยรักยักไหล่ เชิดหน้าใส่เพื่อน แล้วตอกกลับ “แกอย่ามาว่า ฉันมาก แกด้วยนั่นแหละ จะมีเมื่อไร”

ปริมาสายหน้าแรงๆ สองที ก่อนจะประกาศเจตนารมณ์เสียง แข็ง “ฉันจะขึ้นคานไว้อย! ฉันไม่สนผู้ชายหรือก ผู้ชายเป็นสิ่งที่ชีวิตที่น่า รำมาก เห็นแกคุยกับผู้ชายเยอะๆ ฉันยังงงเลยว่าแกคุยไปได้ไง”

“เฮ้อ ก็บริหารเสน่ห์กรูบกริบไยยะ ใครจะไปทีอเมลือแข่งโป๊ก เหมือนแกมัทราบ”

“พอๆ เลยพวกแก จิกกัดกันเหมือนสมัยเด็กเลยนะ” หนึ่งใน ผู้รับชมศึกทางวาจาเอ่ยแทรก โดยเฝ้าสองสาวที่ต่างกันสุดซี้ “พวก แกสองคนนี่สุดโต่งกันทั้งคู่ ยายรักก็ลั่นไหลเคซาโนวีจ่า มีก๊ิกไปเรื่อย ไม่อยากจะมีใครจริงจัง ส่วนยายปริมาก็แข็งจัดจนนิมิตคานทองไว้ให้ ตัวเอง นี่ถ้าพวกแกมีผัวมีลูกพร้อมกันขึ้นมา พวกฉันจะฮาให้ดู”

ถ้อยคำที่เปรียบเสมือนการพยากรณ์นั้นทำเอาร้อยรักกับปริมา ทำหน้าตื่นตาเหลือกทั้งคู่ ก่อนจะประสานเสียงอย่างพร้อมเพรียงกัน

“ลูกผัวอะไร ไม่มีหรือก!”

เพราะมารดาสั่งไว้ว่าให้กลับบ้านเร็ว บอกว่ามีเรื่องเตรียม เซอร์ไพรส์ให้เธอตื่นเต้นดีใจ ร้อยรักเลยต้องขอตัวจากเหล่ามิตรสหาย

ตั้งแต่ยังไม่ค่ำดี

หญิงสาวขับรถเก๋งสีขาวสัญชาติญี่ปุ่นออกจากร้านส้มตำแล้วตรงดิ่งไปยังบ้านสองชั้นของตนซึ่งอยู่ที่ย่านชานเมืองทันที ครั้นถึงที่หมายแล้ว สาวสวยก็ลงจากรถเพื่อมาเปิดประตูรั้วเหล็กหน้าบ้าน ก่อนจะกลับเข้ามาในรถแล้วขับไปจอดที่โรงจอดรถ แล้วก็ปิดประตูรั้วให้เรียบร้อย

จากนั้นเธอก็ไขกุญแจเข้าไปในบ้าน ก่อนจะต้องขมวดคิ้วและเอะใจเมื่อพบว่าบ้านเงียบผิดปกติ...แจ้แหมใจเขาไปไหนหว่า...

เดินหามารดาอย่างไรก็ไม่เจอแม้แต่เงา แล้วก็มึนต้องขมวดคิ้วอีกคราเมื่อได้ยินเสียงกุกกักจากบนชั้นสอง เธอคิดว่าคงเป็นมารดาตนเลยเดินยืมบันไดไปตามเสียงที่ได้ยิน และพบว่าเสียงนั้นดังมาจากห้องของเธอ

หญิงสาวเลิกคิ้วด้วยความสงสัยว่ามารดาเข้าไปในห้องเธอทำไม ด้วยรู้กันอยู่ว่าทั้งแม่ทั้งลูกนั้นไม่มีใครเข้ามายุ่งในเขตแดนของกันและกันสักเท่าไร เพราะนิสัยโลกส่วนตัวสูงปรี๊ดกันทั้งคู่นั่นเอง

พอร้อยรักบิดลูกบิดเปิดประตูเข้าไปก็มีอันต้องอ้าปากค้างอย่างตะลึงงัน เพราะคนที่พบนั้นไม่ใช่แม่ แต่เป็นหนุ่มละอ่อนหน้าใสกิ๊กคนหนึ่งที่นั่งแค้นผ้าเช็ดตัวผืนเดียว!

“กรี๊ดดด!” เธอกรี๊ดร้อง ปรีไปหาแล้วโว้ยวายใส่เขา “ไ้บ้า แกเป็นใครอะ มาอยู่ในห้องฉันได้ยังไง!”

เธอใช้กระเปาะสฟายฟาดหน้าอีกฝ่ายอย่างไม่กลัวเกรง ตัวเธอเองก็พยายามปิดป้องเช่นกัน และในจังหวะพิลึกพิลั่นอะไรก็ไม่รู้ที่นรกแสนซังสวรรค์ช่างกลั่นแกล้ง จู่ๆ ชายหนุ่มก็สะดุดขาตัวเองจนล้มหายหลังไปนอนอ้าซ่าอยู่บนเตียง แถมผ้าเช็ดตัวยังหลดล้วยจนเผยให้เห็นสิ่งที่กำลังตั้งขึ้นและขยายใหญ่ปึ่มอยู่!

“กรี๊ดดด...เก็บงูของแกเดี๋ยวนี้เลยนะ!”

ชายหนุ่มทำหน้าที่รีบเก็บงู เอ๊ย! รวบผ้าขนหนูมาผูกเป็นปมไว้อย่างแน่นหนา ก่อนจะรีบลุกขึ้นยืน แล้วเอ่ยเสียงนุ่มอย่างคนกำลังพยายามควบคุมสติ “ใจเย็นๆ นะครับ ผมเอง ผมระ...”

“ผมไหนของแก ฉันไม่รู้จักแก!” สาวสวยโผล่แทรก ก่อนจะทำเอ่ยต่อ “แล้วฉันก็ไม่เป็นด้วย ไ้โรจิตจิตรวัญ!”

หญิงสาวใช้กระเป๋าสะพายฟาดเข่าอีกครั้งอย่างไม่ยั้งมือ สร้างความเจ็บให้ชายหนุ่มจนเขาต้องตัดสินใจแยงกระเป๋ามาจากมือเธอ แล้วขว้างมันไปไว้นบนเตียง ก่อนรวบมือน้อยทั้งสองข้างไว้ รีบแก้ต่างให้ตัวเอง

“ผมไม่ใช่โรจิตจิตรวัญนะครับ ผมพะ...”

“ถ้าไม่ใช่โรจิตแล้วแกจะเป็นใคร!” ร้อยรักพุดแทรกอีก

และในเสี้ยววินาทีนั้น ไม่รู้ว่าสวรรค์จะเกลียดชังอะไรร้อยรักนักหนา ขณะที่กำลังพยายามดึงมือออกจากมือใหญ่ เธอดันเสียการทรงตัวสะดุดหงายหลังลงไปบนเตียง ส่วนเขาก็ล้มตามลงมาทาบทับเธอไว้ทั้งตัว แล้วเธอก็รู้สึกได้ว่าภายใต้ผ้าขนหนูนั้น ภูของหมอนี่กำลังชูคอมาสัมผัสเธออยู่

“กรี๊ดดด...อีก...อื้ออออ...อ่อยอ้านนน...”

ชายหนุ่มเอามืออุดปากสาวเจ้าไว้ เพราะไม่เช่นนั้นคงไม่รู้จะไรกันสักที

“พี่รักฟังผมนะครับ ผมพันรอบไป จำไม่ได้เธอ”

การแนะนำตัวของเขาทำเอาร้อยรักชะงักกึก หยุดดินตันคว้นค่อยๆ ทวนชื่อและความจำในสมัยเด็ก

“พันรอบ...น้องรบ?”

“ครับ รบเอง รบลูกแม่พรณีไง” พันรอบยืนยันสถานะตนเอง ก่อนจะผละออกจากร่างงาม รีบลุกขึ้นยืนจัดการกับตัวเองให้เรียบร้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้

ส่วนร้อยรักก็ลุกขึ้นมานั่งบนเตียงพลางนึกถึงพรณี เพื่อนเก่า
ชาวสองแควของแม่ ที่เสียชีวิตไปได้หลายปีแล้ว

ในช่วงที่จัดการเรื่องงานศพ แรมใจไปช่วยงานด้วย ร้อยรักใน
วัยสิบปีที่ไม่สามารถอยู่บ้านคนเดียวได้ อีกทั้งยังไม่อยากไปอยู่กับพ่อ
จึงตามแม่ไปด้วย นั่นเลยทำให้เธอได้เจอ ‘น้องรบ’ หนุ่มน้อยหน้าตา
น่ารักวัยห้าขวบที่ต้องกลายเป็นเด็กกำพร้าอย่างกะทันหัน

ร้อยรักแสนจะสงสารน้องน้อย เธอเลยเข้าไปพูดคุยเล่นด้วย
สุดท้ายน้องรบก็นิยมนั่งติดพี่รักมาก คอยเดินตามเธอแจ และขอให้เธอคอย
ดูแล ไม่ว่าจะป้อนข้าว กล่อมนอน และอาบน้ำให้

หลังจากเสร็จสิ้นงานศพแล้ว พันรบก็นั่งย้ายไปอยู่กับญาติที่
เชียงใหม่ ส่วนเธอก็ต้องกลับกรุงเทพฯ จากนั้นเธอก็ไม่ได้พบน้องชาย
คนนั้นอีกเลย...

พอหันมาพิจารณาใบหน้าของเขาคณนี่ดี ๆ เธอก็รู้ชัดว่าเขาคือ
คนเดียวกับน้องชายตัวน้อยที่เธอเคยอาบน้ำให้จริง ๆ

พลันเธอก็อดนึกเปรียบเทียบน้องที่เห็นในตอนนั้นกับงูใหญ่ที่
เห็นเมื่อครู่ไม่ได้ ไซ้ซของมันช่างแตกต่างกันจนเธอเผลออุทานออกมา
ด้วยความตื่นตันระคนประหลาดใจ

“โห ไม่เจอกันแค่นี้ไม่กี่ปี บิ๊กบี้มขนาดนี้แล้วหรอ”

“ครับ?”

สีหน้าที่แสดงถึงความสงสัยของพันรบทำร้อยรักหน้าเฉือน และ
ก่นด่าตัวเองในใจ... ‘นั่งรัก นั่งบ้า แกพูดอะไรออกปายยย!’

“อะไรบิ๊กบี้มครับ”

สาวสวยหน้าม่าน ก่อนจะเอ่ยอุบอิบ “กะ...ก็คือพี่หมายถึงตัว
นะ ตัวใหญ่บิ๊กบี้มขนาดนี้เลยหรอ”

พูดแล้วก็หัวเราะหะๆ กระดากอายนัก...เรื่องชอบโพลงอะไร
เพี้ยนๆ ออกมานี่ ทำไมแก้ไม่หายสักที

“ครับ ผมสูงขึ้นมากใช่ไหม”

“เออ...จะ สูงกว่าพี่เยอะเลย” เธอตอบรับพลางกะความสูงของเขา ตัวเธอสูง 165 ซม. ยิ่งแค่ไหล่ของเขา พันรอบคงจะสูงเกิน 180 ซม. เป็นแน่

“แล้วรบบมาบ้านพี่ได้ยังไง ฟังไปหมดแล้วนะ” บ่นกึ่งถามแล้ว ก็ตาโตวาว ด้วยนึกรู้อะไรๆ ขึ้นมาได้ “หรือว่า...นี่คือเรื่องเซอร์ไพรส์ของแม่พี่”

“เรื่องเซอร์ไพรส์? พี่รักหมายถึงอะไรหรือครับ แล้วนี่ป่าแรมไม่ได้บอกพี่รักหรือครับว่าผมจะมาอยู่ด้วย”

“หือ จะมาอยู่กับพี่หรือ แม่ไม่ได้บอกอะไรพี่เลย แม่ะแม่” ปากได้รูปบ่นกระปอดกระแปดอย่างไม่ชอบใจ ส่วนสายตาก็ชอกช้ำกสังเกตเห็นว่าพันรอบหุ่นดีนักหนา ชิกซ์แพ็กช่างน่าดูบลั๊ที่สุด...‘เย้ยหยุดคิดอกุศลได้แล้ว นั่งชะนีแก’

“ผมขอโทษด้วยนะครับ ที่มาใช้ห้องน้ำพี่รัก พอดี...ป่าแรมให้ผมมาใช้นะครับ ห้องน้ำห้องผมฝักบัวมันเสีย”

“อ้อ...แล้วแม่พี่ไปไหน”

“เห็นบอกว่าจะออกไปทำธุระข้างนอกนะครับ”

ร้อยรักพยักหน้ารับ ไม่แปลกใจเท่าไร ด้วยแม่เป็นคนนี้จะไปไหนก็ไปเป็นเรื่องปกติ

“ผมเสียใจจริงๆ ครับที่พี่รักมาเจอผมในสภาพอย่างนี้ แล้วยังจะ...”

เห็นสีหน้าเกือกระดากของน้อง ร้อยรักก็เข้าใจโดยพลันว่าเขาคงเงินที่เธอมาเห็นงูของเขา แถมมันยังขยายชุดคอขึ้นมาให้ได้ायกันทั้งคู่ก็ต่างหาก แต่เธอก็เข้าใจได้ว่านี่คือธรรมชาติของผู้ชาย น้องคงไม่ได้ตั้งใจให้มันกลายเป็นแบบนี้

“ผมขอโทษอีกครั้งนะครับพี่รัก ขอโทษจริงๆ”

พันรบยกมือไหว้อย่างรู้สึกลึกซึ้ง หน้าตาละอ่อนนุสสีเหมือนมองลงจากร้อยรักใจอ่อนนุส พร้อมกับนั้นก็อยากจะเชกคะโลกตัวเองนักที่เผลอคิดชั่วร้ายกับเด็กน้อยของเธอ

“ไม่เป็นไร พี่ไม่ว่าอะไรหรอก อย่าคิดมากเกินไปเลยนะน้องรบ น้องรบไม่ต้องพูด ไม่ต้องอธิบายอะไรอีกแล้วละ เดี่ยวพี่ถามทุกอย่างกับแม่พี่เองนะ”

“ขอบคุณนะครับพี่รัก พี่รักใจดีที่สุดเลย” ละอ่อนน้อยโผล่เข้ามา กอดพี่สาวร่วมโลกจนแน่น ก่อนจะรีบผละออกมาอย่างตกอกตกใจ “ขอโทษครับ พอดีผมดีใจมากไปหน่อยเลยลืมตัว เผลอกอดพี่รักเหมือนตอนเด็กๆ”

แม้จะตาเหลือกด้วยความตกใจและเสียวากับการกอดเนื้อแนบเนื้อชวนสยิวก๊วจากพันรบมากเพียงใด แต่ร้อยรักก็ปล่อยผ่านไป คิดว่าน้องคงหมายความว่านั่นจริงๆ คงไม่ได้มีเจตนาจะล่วงเกินเธอ

“งั้นผมขอตัวกลับห้องก่อนนะครับ”

พันรบยิ้มบาง ก่อนจะหมุนตัวเดินไปเปิดประตูออกจากห้องร้อยรัก เพื่อกลับห้องตนที่อยู่ถัดไป...

ฉบับล้นนั่นเอง สีหน้าไร้พิษภัยก็เปลี่ยนเป็นยิ้มมุมปากพลางหัวเราะหึในลำคอ รวากับหมาป่าเจ้าเล่ห์ที่เตรียมวางแผนจับแกะสาวกิน

นี่ร้อยรักคงนึกไม่ถึงว่าน้องชายหน้าตาใสซื่อจะหลอกกอดเธอ และคิดเหินกับเธอตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้พบหน้ากันหลังจากไม่ได้เจอกันมานานหลายปี

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ชายหนุ่มได้เห็นความสวยของร้อยรักจากเพียงแค่รูปถ่าย และเฝ้าจินตนาการว่าร้อยรักตัวจริงจะสวยขนาดไหน ซึ่งพอได้เจอกันแล้ว พันรบก็ขอสรุปความว่า เธองามล้ำจับใจยิ่งกว่าที่เห็นในรูปมากนัก

ที่สำคัญกว่านั้น เธอช่าง...ใหญ่โตดีจริงๆ

เปล่า...พันรอบไม่ได้หมายถึงตัว เพราะเธอหุ่นดีร่างบางเหลือเกิน
ที่ว่าใหญ่นั้นหมายถึง...หน้าอกหน้าใจ

มองด้วยตาเปล่าก็พอเดาได้ว่าน่าจะคับซี หากได้สัมผัสลู่ไปก็
คงจะเต็มไม้เต็มมือสุดๆ ไปเลย

ชายหนุ่มยิ้มร่าด้วยความครื้นเครงใจ ก่อนจะหันหลังกลับไป
จ้องประตูห้องของร้อยรักอย่างหมายมาด นัยน์ตาเขาวาววับไปด้วย
ความสนใจ...ในที่สุดก็มาถึงเวลานี้สักที เวลาที่เขาโตพอจนจะมา
จับจองเป็นเจ้าของสาวเจ้าเสน่ห์คนนี้

ได้เห็นงูเขาแล้วก็ดี เธอจะได้อยู่ไว้ตั้งแต่เนิ่นๆ ว่ามันบึกบึ้มแค่ไหน
เมื่อถึงเวลาที่มันได้บุกเข้าไปหาเธอคราใด เธอจะได้เตรียมรับความ
หฤหรรษ์ที่เขาตั้งใจจะมอบให้แต่โดยดี

1

มีผิวเป็นทนาย ให้ตายเสียยังจะดีกว่า

เหตุการณ์แสนสยวิกัระหว่างร้อยรักกับพันรผ่านพ้นไปได้ไม่ถึงห้านาที ร้อยรักก็เห็นผ่านหน้าต่างห้องตนว่ามารดา กำลังเปิด ประตูรั้วเหล็กเข้ามาในบ้าน ท่านถือถุงกับข้าวจนเต็มไม้เต็มมือ และดูเหมือนว่าจะซื้อผักบัวอบน้ำมาด้วย

หญิงสาวรีบลงไปหาสาวโอบีเสื้อแขนสั้นที่หน้าตาอ่อนกว่าวัย เสียจนไม่บอกก็ไม่รู้ว่าห้าสิบสองแล้ว พลางเรียกเสียงใส “แม่!”

แรมใจหันมองคนที่มาขัดจังหวะการเดินเข้าห้องครัวของตน ก่อนจะถาม “อะไร เสียงดังไววายวายทำไมลูก”

“ทำไมแม่ไม่บอกรักก่อนว่าน้องรจะมาอยู่กับเรา”

แรมใจยิ้มเผละ แก้งัยกโหลใส่ลูกสาว “ก็เซอร์ไพรส์ไงจะลูก จำ...”

“แม่รู้ไหมคะว่าการเซอร์ไพรส์ของแม่นั้นทำให้...”

“ทำให้อะไรเธอ”

ร้อยรักคือนิสัยมารดาตน อยากจะโพล่งบอกนักทำให้เธอได้ เจจุกใหญ่ของพันรยังงะเลา!

“มาช่วยแม่แกะกับข้าวหน่อยเร็ว แม่ไปซื้อของอร่อยๆ มาเพียบเลย”

คนเป็นลูกสาวกลอกตากับการทำมันตีเนียนของมารดา ก่อนจะถอนใจ แล้วเดินตามมารดาเข้าไปในครัว เห็นอาหารสารพัดเมนูเข้าก็นึกขำระคนหมั่นไส้ เลยเข้าไป “แหม...คุณแรมใจขา ไม่ค่อยเห็นลูกชายเพื่อนเลยนะคะ เตรียมการต้อนรับดีดีอะ...ว่าแต่ เหนื่อน้องรเบอรันั้น แล้วทำไมไม่โซวมีมือทำอาหารต้อนรับน้องรเบอรัเองเลยละฮ้า”

แรมใจมองค้อนลูกสาวจอมทะเล้นที่ก็รู้อยู่ว่าเสน่ห์ปลายจวักของเธอนั้นว่างเปล่าขนาดไหน และการไร้ความสามารถทางด้านนี้ก็ถูกส่งต่อไปให้ร้อยรักเต็มๆ สองสาวเลยทำอาหารห่วยกันทั้งคู่ จนต้องให้ห้องใต้พิงพาแกงถุงตลอดศก

ขณะที่ช่วยกันแกะถุงอาหารเพื่อเทใส่ถ้วยจาน แรมใจก็เล่าเรื่องพันรบให้ร้อยรักฟังไปด้วย...

หลังจากเหตุการณ์สูญเสียในครั้งนั้น ด้วยความที่ชอบการสื่อสารด้วยวิธีแบบดั้งเดิม แรมใจเลยติดต่อกับผู้ปกครองของพันรบ และตัวเขาทางจดหมายอยู่เสมอ คอยเล่าเรื่องพีรักของน้องรบที่สนุกสนานกับการเจริญวัยจนลืมนใจน้องไป คอยส่งรูปพีรักคนสวยไปให้ดูอยู่เป็นนาน

ครั้นถึงช่วงที่เทคโนโลยีโซเซียลมีเดียเข้ามามีบทบาทต่อชีวิตมนุษย์ แรมใจก็ขึ้นช่องทางติดต่อลูกสาวให้พันรบได้ทราบ แต่พันรบก็ไม่เคยมายุ่งอะไรกับร้อยรักเลย และติดต่อแรมใจทางโทรศัพท์กับจดหมายเหมือนเดิม

จนมาห่างๆ กันบ้างก็เมื่อช่วงที่พันรบเข้าเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา ด้วยผู้ปกครองของเขามีเหตุให้ย้ายบ้านไปอยู่ต่างอำเภอ

กระทั่งเมื่อช่วงสองเดือนก่อน แรมใจไปเที่ยวเชียงใหม่คนเดียวตามประสาคนรักอิสระ และได้แวะไปเยี่ยมพันรบ เลยได้รู้ว่าลูกชายของเพื่อนรักกำลังจะเรียนจบคณะนิติศาสตร์แล้ว เธอเลยออกปากว่าจะช่วยพันรบโดยการฝากให้ทำงานกับอดีตนาม้า และบอกให้พันรบมา

อยู่กับตนด้วยก็ได้...

“โห่ จันแม่ก็ตกลงกับน้องรบมาตั้งนานแล้วลึคะเนี่ย นี่เตรียม เซอร์ไพรส์รักตั้งแต่ตอนนั้นเลยใช่ไหม”

แรมใจหัวเราะ “ใช่ ก็แม่อยากรู้ว่าเราจะจำน้องได้ไหม แล้วนี่ เจอกันยังงี้”

“ก็...กลับมาถึงก็เจอเลย น้องนั่งอยู่แถวโซฟากลางบ้านพอดี นะคะ” ร้อยรักตัดสินใจโกหกไป ไม่กล้าบอกความจริงหรือกว่ากลับมาเจอพันรบในสภาพไหน

“พຽ່ງนี้ว่างหรือเปล่า เดียวพาน้องรบไปเจอพ่อกันนะ”

“รักไม่ไปได้ไหมคะแม่” ดวงหน้าสวยจืดจาง บ่นอุบ “ไม่อยากจะไปเจอพ่อเลยอะ”

“เอาน่า...ไปเป็นเพื่อนแม่หน่อย แม่จะได้มีตัวหาร ไม่โดนบ่น คนเดียว”

ร้อยรักขำคิก ก่อนจะลอบสังเกตแววตาของแม่อายม่อถึงพ่อ... ด้วยนึกสงสัยกันว่า แม่นังรักพ่ออยู่ไหม

ท่านทั้งสองหย่ากันตั้งแต่ร้อยรักอายุได้แปดขวบ โดยให้เหตุผล ว่า ‘อยู่ด้วยกันไม่ได้ เพราะทัศนคติไม่ตรงกัน’

พ่อของเธอเป็นทนายสุดเจ๋ง แต่ในขณะที่เดียวกันก็เป็นผู้ชายที่ เครื่องเคียดกับทุกอย่างในชีวิต ทุกสิ่งต้องดีพร้อม ซึ่งถ้าพ่อดีพร้อมอยู่ คนเดียวก็คงไม่สร้างควมอึดอัดให้ใคร แต่พ่อดันอยากให้แม่ดีพร้อม ด้วย

ส่วนแม่นั้นเป็นคุณครูสอนวาดรูปในโรงเรียนสอนศิลปะชื่อดัง นิสัยก็ช่างแตกต่างกับพ่อโดยสิ้นเชิง ด้วยแม่เป็นพวกเรียบง่ายสบายๆ ไว้ก่อน ไม่ค่อยจริงจังกับอะไรเลย

เพราะทัศนคติที่ต่างกัน พ่ออยู่กันไปเรื่อยๆ ความสัมพันธ์ก็เริ่ม แยกไปทุกทาง เพราะพ่อเริ่มวางอำนาจว่าตัวเองเป็นสามี เป็นหัวหน้า

ครอบครัว และบังคับให้แม่ทำแบบนั้นแบบนี้ อยากให้แม่เป็นดังที่ใจ
ตนต้องการ

พออีกคนตึงเกินไป อีกคนหย่อนเกินไป ชีวิตคู่เลยถึงทางตัน

ในตอนนั้นร้อยรักเลือกที่จะอยู่กับแม่ เพราะเธอเองก็นิสัยค่อนข้าง
ไปทางแม่ และไม่ชอบชีวิตที่ถูกควบคุม ซึ่งแน่นอนว่าถ้าเธอเลือกไป
อยู่กับพ่อ เธอคงรู้ซึ่งอิสรภาพทางความคิด ไม่มีโอกาสแม้แต่จะ
ชี้ชะตาทางเดินของตัวเอง เธอเลยสบายใจที่จะอยู่กับแม่มากกว่าพ่อ
เพราะอดีตกับความดีพร้อมของพ่อนั่นเอง

แต่ว่านะ...ขนาดไม่ได้อยู่ด้วยกัน พ่อก็ยังจ้องจะมาเจ้ากี้เจ้าการ
บังคับเธออยู่เรื่อย

ความสัมพันธ์ของร้อยรักกับพ่อเลยไม่ค่อยจะดีนัก มาแหย่หนัก
เมื่อคราวที่ร้อยรักขัดคำสั่ง ไม่ยอมเลือกเรียนนิติศาสตร์ตามที่ท่าน
บงการ แถมยังต่อต้านสาขาวิชาความรู้ทางด้านนี้แบบสุดๆ

หลังจากนั้นเธอกับพ่อก็เลยเป็นคู่พ่อลูกที่ไม่เคยคุยกันดีๆ ได้ถึง
ห้าประโยคสักที ด้วยเหตุนี้เธอเลยรู้สึกหงายใจทุกครั้งที่ได้เจอพ่อ

“ว่าไง ตกลงไปกับแม่นะ” แรมใจถามย้าอีก

“ก็...เฮ้อ” ร้อยรักถอนใจเฮือกใหญ่ “ก็ได้ค่ะแม่ รักจะไปกับแม่
และน้องรบด้วย แต่ถ้ารักโดนพ่อบ่น แม่ต้องช่วยรักด้วยนะค่ะ”

“ได้ แม่จะขัดตาแก่เอง”

คนเป็นลูกอมยิ้มกับสรรพนามที่แม่เรียกพ่อ ก่อนเอ่ยถึงพ่อต่อ
“รักว่าพ่อต้องบ่นเรื่องงานของรักแน่เลย งานสัปดาห์มันจะมันคงเหว
อย่างนั้นอย่างนี้...ผลเอจ จะบ่นเรื่องนั้นด้วย เรื่องทนายรุ่นน้องของพ่อ
ที่มาขอบรัก แล้วโดนรักเช็ดใส่แม่ จำได้ไหมคะ”

“จำได้ดี เราเล่นเหมินจนเขาเสียความมั่นใจไปเลยนี่”

ร้อยรักหัวเราะคิก จ้อต่ออย่างเมามัน “พ่อนี่บ่นรักใหญ่ ทำไม่
เขาไม่ดีตรงไหน การงานก็ดี อะไรก็ดี เฮอะ...มีพ่อเป็นทนายคนเดียว

ก็พอแล้ว รักจะไม่ยอมมีผัวเป็นทนายด้วยเด็ดขาด!”

“เรานี่นะ...ไม่ชอบทนายขนาดนี้เลยเหรอ” แรมใจปั่นปลาง
ส่ายหน้า อ่อนใจกับการตั้งแง่ของแม่ลูกสาวตัวดี

แม้จะชอบคุยก๊ากกักกับผู้ชายเพียงใด แต่ถ้าเป็นคนในสายอาชีพ
เดียวกันกับรวิ ลูกก็มักจะเซดใส่ออย่างนี้เสมอ ซึ่งนี่ก็คงเป็นอคติส่วนตัว
อันเกิดจากความรู้สึกที่ต่อต้านพ่อนั่นเอง

“มีผัวเป็นทนาย ให้รักตายเสียยิ่งจะดีกว่า!”

ร้อยรักประกาศก้องจนดังไปทั่วห้องครัว...โดยที่ไม่รู้ตัวเลยว่า
วาทะของเธอนั้นทำให้คนที่อยากเป็นทนายกัดฟันด้วยความหงุดหงิด
เพียงใด

แม่ลูกเกาะสุดสวย ช่างปากดีนัก

พันรบจะทำให้เธอกลืนน้ำลายตัวเอง แล้วเปลี่ยนประโยคนั้น
ใหม่เป็นว่า...“ถ้าไม่ได้ผัวเป็นทนาย รักขอตายดีกว่า”

เขาจะทำให้เธอรู้ซึ่งว่า...เกลียดอะไร จะได้ อย่างนั้น

ดวงตาคมกล้ำมองว่างบางด้วยความมุ่งมั่นในตัวเธออย่างเต็ม
เปี่ยม พลังคิดว่าตนยืนแอบฟังอยู่หน้าห้องครัวเพื่อเก็บข้อมูลได้นาน
พอคู่ สมควรที่จะเลิกแอบฟังเสียที เขาเลยปรับสีหน้าให้ใสซื่อที่สุด
แล้วเดินเข้าไปหาสองแม่ลูก ส่งเสียงนุ่มนวลทักไป

“โห กับข้าวเยอะเยอะเลยครับป้าแรม”

แรมใจหันมาหา “ตารบของป้า มาแล้วเหรอลูก มาๆ กินข้าว
กัน”

“แฮม...ตารบของป้า”

แรมใจมองค้อนลูกสาวที่เข้ากัน “ไม่ต้องมาลือแม่เลย ก็แม่
เอ็นดูตารบนี่ ว่าแต่เราเถอะ จะกินข้าวกับแม่กับน้องไหม”

“ไม่ละแม่ รักยังอิมส้มตำอยู่เลย”

แรมใจพยักหน้า ก่อนจะส่งสายตาให้พันรบนั่งลงที่โต๊ะอาหาร

แล้วลงมือจัดการมือเย็นที่เลยเวลาอันควรรับประทานมานานแล้ว ส่วนร้อยรักก็ไม่ได้ไปไหน ยังนั่งอยู่กับทั้งคู่ด้วย

ในระหว่างนั้น บรรดาภิกษุของร้อยรักก็ส่งข้อความมาจีบให้ เธอได้ขำคิกคักและหน้าบานเรีงว่า จนมารดาอดที่จะค่อนข้างเสียไม่ได้

“คุยๆ อยู่นั่น แต่ก็ไม่จริงจิงกับใครสักที”

ถึงจะบ่นไป แต่แรมใจก็ไม่ได้ห้ามปราม ด้วยแม้ลูกสาวจะคุยกับผู้ชายสักกี่คน ลูกก็ระวังตัวเป็นอย่างดี ไม่มีเปลืองเนื้อเปลืองตัวกับใครเลย

“รบอย่าไปเลียนแบบพี่รักนะลูก”

พันรบหัวเราะเหะๆ สายหน้าเบาๆ “ผมไม่ชอบยุ่งกับผู้หญิงหรอกครับ ตั้งแต่เกิดมาผมยังไม่เคยมีแฟนเลย”

ร้อยรักตาโต ห่อปากกับความโสดของพันรบ แต่ก็ไม่ได้แปลกใจเท่าไร ด้วยลูกของน้องนั้นก็คือเป็นผู้ชายที่ชอบเรียนหนังสือมากกว่าที่จะมาสนใจเพศตรงข้าม

เธอหัวเราะคิกคัก ก่อนจะตอบกลับ “พี่ก็ไม่มีน้ำ พี่ถือคติ มีกิกนั้นร้อย แต่โนบอยเฟรนด์ค่า!”

คนเป็นแม่สายหน้าเมื่อเห็นความลั้ลลาของลูกสาว ส่วนพันรบนั่งยิ้มบางเสมือนว่าขันคติของร้อยรัก

ทว่า...แท้จริงแล้วเขากำลังกรุ่นโกรธจนแน่นอก

เดียวเถอะ...อีกไม่นานหรอก จะทำให้ไม่เหลือกิกเลยสักคน!

แรมใจเลือกร้านอาหารไทยสไตล์ฟิวชั่นบรรยากาศร่มรื่น
สบายๆ เป็นสถานที่นัดหมายกับรวิ กลุ่มของเธอมาจึที่ร้านตั้งแต่ช่วงเที่ยง และเลือกที่จะนั่งด้านนอกเพื่อจะได้ใกล้ชิดกับต้นไม้ใบหญ้า

ประมาณเที่ยงครึ่ง...รวิก็มาถึง เขานั่งลงข้างพันรบ นั้นทำให้พันรบได้เห็นหน้าเขาชัดๆ และถึงบางอ้อเลยว่าร้อยรักหน้าตาดีได้ใครมา

ชายวัยกลางคนนั้นยังคงหนุ่มหล่อเพียว แม้ว่าเขาจะสวมชุดลาลองธรรมดาๆ แต่ก็ดูดีเหลือเกิน...หน้าตาดีจัดกันทั้งพ่อทั้งลูกเลย

พอยกมือไหว้ทักทายกันเรียบร้อยแล้ว รวีก็เริ่มถามถึงบ่นร้อยรักอย่างที่หญิงสาวพูดเมื่อวานเป๊ะ แต่พันรภก็พอจะมองออกว่านี่คือการแสดงความเป็นห่วงของคนเป็นพ่อ ในขณะที่คนเป็นลูกสาวนั้นก็มียศสูงปรี๊ด เลยพานหน้าใจไปเสียหมด

“ลูกควรมีอะไรเป็นหลักเป็นฐานบ้างได้แล้วนะรัก งานสัปดาห์ที่ลูกทำมันจะมันคงเหว มาทำงานกับพ่อไหม เดี่ยวพ่อหาให้”

ร้อยรักถอนใจ “รักจบด้านแพชั่นมานะคะ จะให้รักไปทำอะไรที่สำนักทนายความของพ่อเหว”

“ก็...เป็นเลขาฯ พ่อก็ได้”

หญิงสาวกลอกตาอย่างเบื่อหน่าย “นิมิตตำแหน่งขึ้นมาเพื่อลูกสาวซัดๆ ทำไมพ่อไม่เชื่อใจในเส้นทางที่รักเลือกบ้างเลย”

รวีถอนใจ ทำท่าฮึดฮัดเมื่อลูกสาวซัดใจตน แล้วบ่นต่อ “จะให้พ่อเชื่อใจไปได้อย่างไร ก็ดูสิ มันจะมีอะไรมันคงได้บ้าง รักนี่คือจริงๆ ดื้อเหมือนแม่ไม่มีผิด พ่อให้ออกจากงานมาอยู่บ้านเฉยๆ ก็ไม่ยอม ดื้อจะทำงานเป็นครูสอนวาดรูปงๆ ไปทำไมนักก็ไม่วู้”

ร้อยรักกำลังจะอ้าปากเถียงต่อ ทว่านัยน์ตาขุนคลั๊กและแรงบีบจากมือแม่ที่ส่งผ่านมายังมือเธอก็ทำให้เธอหุบปากลงเสียก่อน ด้วยสัมผัสได้ว่าแม่กำลังโกรธพ่อเข้าเสียแล้ว

แม่คงจะฉุนที่พ่อพูดถึงงานของท่านด้วยน้ำเสียงที่ไม่ดี ด้วยแม่เองก็รักในงานของแม่ เหมือนกับที่เธอก็รักในงานของเธอ

สองคนแม่ลูกแค่อยากให้พ่อเคารพในเส้นทางที่ตนเลือก มันอาจจะเหนื่อย ได้เงินไม่เยอะเท่ากับที่พ่อได้ แต่ก็มีความสุข

“เลิกบ่นลูกได้แล้ววี่”

น้ำเสียงเรียบนิ่งของแรมใจทำรวีชะงักกึก หน้าเจียนเล็กน้อย

ก่อนจะตอบกลับเสียงอ่อย “วีหวังดีกับลูกนะแรม รักนี่คือเหมือนแรม ไม่มีผิด ไม่เคยจะฟังกันเลย”

“แล้ววีละ เคยฟังใครบ้างไหม วีคนเดิมของแรมหายไปไหน คนที่คบกันตั้งแต่สมัยมหาวิทยาลัย วีคนที่ชื่นชมในงานของแรม วีคนที่ตื่นเต้นทุกครั้งทีแรมวาดรูปเขา...วีคนนั้นตายจากโลกนี้ไปแล้วหรือ!”

“แรม...”

“ก็เพราะว่าวีเป็นอย่างนี้แหละ เราเลยอยู่ด้วยกันไม่ได้!”

วีหน้าซีดเป็นไก่อ๋ม ร้อยรักเองก็ตกใจที่แม่ระเบิดอารมณ์ขึ้นมา เธอบีบมือท่านเบาๆ เพื่อให้ท่านใจเย็นลง

“แม่ไปเดินเล่นก่อนนะรัก ไม่อยากอยู่ตรงนี้แล้ว แม่เหม็นหน้าคน” แรมใจลูกออกจากโต๊ะ ก่อนไปก็สะบัดหน้าใส่ ‘คน’ จนเขาหน้าจ๋อย

ส่วนร้อยรักก็มองพ่อด้วยความสงสาร แม้จะหน่ายใจกับท่านเพียงใด แต่ร้อยรักก็รักพ่อบ้าง เธอส่งสายตาให้กำลังใจพ่อ ก่อนจะลุกตามแม่ไป

ด้านพันรบก็วิเคราะห์สถานการณ์ทุกอย่าง ทั้งจากข้อมูลที่ได้แอบฟัง ทั้งจากแววตาที่วีและแรมใจมองกัน ชายหนุ่มก็ขอเคาะสมมุติฐานขึ้นมาว่า...นี่คือแววตาของคนรักกันชัดๆ

ถ้าอยากรู้ว่าถูกต้องหรือไม่ ก็คงต้องพิสูจน์หาคำตอบเสียหน่อยแล้ว

ดวงหน้าละอ่อนใสมีรอยยิ้มมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์ ก่อนจะแก้มองพุดลอยๆ เพื่อปล่อยหมัดเด็ดใส่วี “คุณลุงครับ...คุณลุงยังรักป้าแรมอยู่ใช่ไหมครับ”

วีหันขวับมาหาพันรบ ทำหน้าตื่นตกใจจนพันรบยิ้มขึ้น ก่อนจะพิสูจน์ต่อโดยการแก้มองพุดอีก

“ผู้ชายเรา...เสียงอ่อนเสียงหวานกับผู้หญิงที่เรารักเท่านั้นแหละ

ครับ ผมพูดถูกไหม”

ถูก...วิธีตอบคำถามนั้นในใจ แต่ไม่ได้เอ่ยออกไป ด้วยคิดว่าตนไม่จำเป็นต้องเผยความรู้สึกของตัวเองให้เด็กนี้ฟัง

“ให้ผมช่วยไหมครับ”

“ช่วย?” ริชมวดคิ้วสงสัย “ช่วยอะไร”

“ช่วยให้คุณลุงได้กลับมาแต่งงานกับป้าแรมอีกครั้ง...แต่ผมไม่ได้ช่วยฟรีๆ นะครับ ไม่ได้เป็นคนดีขนาดนั้น”

ชายวัยกลางคนชะงักเมื่อได้ยินถ้อยคำตรงไปตรงมาที่ออกมาจากปากพันรบ และหรีตาประเมินคนรุ่นลูก เอ่ยถามอย่างต้องการจะหยั่งเชิง “แล้วความต้องการอะไรเป็นสิ่งตอบแทน”

“ผมต้องการ...” พันรบแก้มลังเลยิ่งให้คนแก่กว่าลุ่น แล้วค่อยเฉลยออกไปว่า “...พี่รักครับ”

“หมายความว่ายังไงวะ นี่แกคิดจะงาบลูกฉันหรือ!”

พันรบยิ้มกริ่มใส่คนที่หวงลูกสาวจนสติหลุด ควบคุมวาจาและอารมณ์ไม่อยู่ ก่อนยืนยันอีกที “ครับ ผมจะงาบพี่รัก ผมวางแผนมานานแล้วด้วย”

“ไอ้เด็กเวอร์!”

ดวงตาวีวาวโรจน์ ก่อนกระชากคอเสื้อพันรบ เจื่อหมัดหมายจะจัดการปากคนหนุ่มสักที แต่สุดท้ายเขาก็ต้องลดมือลง เพราะวาจาที่พันรบเอ่ยถัดมา

“ผมรักพี่รักครับ รักมาตั้งแต่เด็ก เป็นรักครั้งแรกที่ผมตั้งใจว่าจะให้เป็นรักครั้งสุดท้ายด้วย”

น้ำเสียงหนักแน่นจริงจังของคนหนุ่มทำรวีอึ้งจัด พอสบตากันอย่างลูกผู้ชาย ก็ยิ่งรู้ชัดว่าเด็กนี้...ไม่ได้พูดเล่น

“ผมจะช่วยให้คุณลุงกับป้าแรมได้กลับมาแต่งงานแล้วอยู่ด้วยกันอีก จะช่วยให้ความสัมพันธ์ของพี่รักกับคุณลุงดีขึ้นด้วย เชื่อก็อมผม

นะครับ ผมทำได้แน่นอน”

ความมั่นใจที่พันรอบแสดงออกมาผ่านคำพูดและแววตาทำเอา รวิกลืนน้ำลายดังเอี๊ยก สัมผัสได้ว่าหมอนี่ฉลาดและร้ายกาจนัก แต่คง เพราะความหน้าละอ่อน ดูไร้พิษภัย เลยอาจจะทำให้ใครๆ ประมาท เผลอคิดไปว่ามันไร้เชื้อ

“ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะครับคุณพ่อตา”

ยังไม่ได้เป็นไว้อย!

ออกซิเจนจากต้นไม้ในสวนของร้านอาหารช่วยให้
มารดาสดชื่นและคลายความโกรธที่มีต่อบิดาลงจนหายในที่สุด ร้อยรัก
แสนจะโล่งอกโล่งใจ เธอกอดแขนอ่อนคนที่เดินเคียงกันแล้วชวนคุย

“แม่ขา...เมื่อกี้แม่ไวยจนพ่อจ๋อยเลยอะ”

แรมใจหัวเราะ “สงสัยเพราะแม่โดนจี้จุดพอดีมั้งลูก เลยปรี๊ดไป
หน่อย”

ร้อยรักยิ้มบาง นิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจถาม “แม่...รักขอ
ถามตรงๆ ได้ไหมคะ แม่ยังรักพ่ออยู่ใช่ไหม”

แรมใจชะงักกึก หยุดเดินโดยพลัน แล้วหันหน้ามาสบตาลูกสาว
ยอมรับตามตรง “จ๊ะ แม่ยังรักพ่ออยู่ แต่รักอย่างเดียวมันไม่พอให้ชีวิต
คู่ดำเนินไปหรอกนะลูก แม่รักพ่อมากก็จริง แต่แม่ก็รักงานแม่ รักชีวิต
แม่ด้วย...”

“แม่...” ร้อยรักเรียกขานเสียงพรว่ำ ใจสั่นไหวไปด้วยความสงสาร
มารดา

“พ่ออาจจะคิดว่าพ่อดูแลแม่ได้ ทำไมแม่ต้องไปเป็นครูสอน
วาดรูปงๆ แต่พ่อคงลืมไปว่าแม่รักในสิ่งที่ทำแค่ไหน ลืมไปเลยว่าเขา
หลงรักแม่เพราะแม่เป็นแบบนี้” มุมปากแรมใจแย้มออก ทั้งสุขและ
ทุกข์ในคราวเดียวกัน “ตอนที่ได้อยู่ด้วยกัน พ่อเขาเป็นหนุ่มเนื้อหอมของ

มหาวิทยาลัยเลยนะ หนูนะเสน่ห์แรงเจ้าชู้เหมือนพ่อเขานี้แหละ รู้ตัวไหม”

“หือ...พ่อนี้หรือคะเจ้าชู้” ปากได้รูปเอื่อยอย่างประหลาดใจ ด้วยตั้งแต่เติบโตมา ร้อยรักยังไม่เคยเห็นพ่ามีปัญหาเรื่องผู้หญิงเลยสักครั้ง แม้กระทั่งทุกวันนี้ที่เลิกกับแม่แล้ว พ่อก็ยังไม่มีการเลย

“ใช่ พ่อรักเจ้าชู้มาก กิ๊กเขาแต่ละคนสวยๆ โดดเด่น เป็นดาว คณะทั้งนั้น”

“ว้าว...จ้ะแม่ก็พิชิตใจหนุ่มฮอตลิคะเนี่ย”

แรมใจยิ้มบางเมื่อเห็นปฏิกิริยาตื่นเต้นของลูกสาว “ใช่ คนงก้นหมด ที่พ่อกับแม่ เพราะแม่ไม่สวย ไม่โดดเด่นอะไรเลย”

“ใครว่า...แม่แรมของหนูน่ารักจิ้มลิ้มจะตายไป” ร้อยรักเอ่ยเสียงหวาน เวลาอยากอ้อนแม่ เธอจะชอบแทนตัวเองว่า ‘หนู’ เสมอ

“พ่อเขาเคยบอกตอนที่จีบแม่ว่า เขาหลงรักในตัวตนของแม่ รักที่แม่มุ่งมั่นกับสิ่งที่แม่ทำ แต่พอเวลาผ่านไปก็มีปัจจัยต่างๆ มาเปลี่ยนความคิดพ่อ สุดท้ายพ่อก็ให้แม่ทอดทิ้งงานศิลปะที่แม่รัก”

แรมใจหน้าหมองลง และนึกย้อนไปถึงวันที่รีตอว่าเธอ...

“รีบอกว่าวีดูแลแรมได้ ทำไมแรมต้องดิ้อไปทำงานด้วย รีอยากให้แรมดูแลวี เลี้ยงลูกอยู่บ้าน เลิกเป็นครูสอนวาดรูปได้แล้ว!”

“พ่อเขาคงมีภาพฝันว่าเมียเขาควรจะต้องเป็นแบบนั้นแบบนี้... แต่พอดิว่าแม่ไม่ได้เป็นแบบนั้น และผู้หญิงแต่ละคนก็มีความต้องการไม่เหมือนกัน ในมุมมองพ่อ เขาอาจจะคิดว่า เขาจะดูแลแม่เอง นั่นคือสิ่งที่เขาจะให้แม่ แต่ในมุมมองแม่ แม่ไม่ต้องการให้พ่อมาดูแล แม่ต้องการความเข้าใจมากกว่า”

แรมใจเอ่ยเสียงสั่นพลางลูบไล้ใบหน้าสวยจัดของลูกสาว ก่อนจะถาม “ถ้ารักมีแฟน แล้วแฟนไม่ยอมให้รักเป็นสไตลิสต์ ไม่ให้อิสระในการใช้ชีวิตของรัก หนูจะโอเคไหมลูก”

คนโดนถามส่ายหน้า “ไม่โอเคค่ะ หนูรักเสื้อผ้า ชอบแต่งตัว ชอบครีเอทีฟให้ใครๆ ถ้าผู้ชายของหนูมาบอกให้หนูเลิกทำ หนูก็คงเลิกกับเขาแทน”

“คำตอบสมกับเป็นลูกแม่ ได้แม่มาเต็มๆ เลยนะเรา” แรมใจหัวเราะร่วน ก่อนบอก “แม่ก็ด้วย พ่อพ่อเขาเริ่มบงการแม่ อยากให้แม่เป็นภรรยาที่ดีพร้อมในแบบที่เขาคิด ที่นี้มันเลยกลายเป็นว่า...รักของพ่อทำให้แม่อึดอัด ไม่มีความสุข อยู่กันไปก็รังแต่จะทำให้ทุกข์ เลยนะดีกว่า”

ร้อยรักน้ำตาคลอ ทั้งสงสารและเข้าใจมารดาอย่างที่สุด เพราะความเป็นห่วงของพ่อก็ทำให้เธออึดอัด ไม่มีความสุขเช่นกัน...

เมื่อเห็นว่าสองสาวกำลังเดินกลับมาที่โต๊ะ พันรบและรวี เลยยุติการเจรจา ‘ข้อตกลงลับ’ ไว้แต่เพียงเท่านี้ก่อน แล้วพันรบก็เริ่มใช้ความละอ่อนใสน้ำเอ็นดูของตนทำให้บรรยากาศดีขึ้น โดยการชักชวนให้สองสาวรับประทานอาหารที่มาเสิร์ฟพอดี

รวีคอยเอาใจดีตรวราโดยการตักอาหารให้เธอจนเต็มจาน คอยรินน้ำเปล่าให้โดยที่ไม่ต้องรอให้พนักงานในร้านมาบริการ

“แหม พ่อคะ เอาใจแม่น้าดูเลยนะ” ร้อยรักเย้า

“ทำไม น้อยใจเธอเรา อะ พ่อเอาใจหนูด้วยก็ได้”

ว่าอย่างนั้นแล้ว รวีก็ตักอาหารให้ลูกสาว จนร้อยรักหน้าม่านอดที่จะเขินเสียไม่ได้ อาจเพราะเธอกับพ่อไม่ค่อยมีช่วงเวลาดีๆ ต่อกันสักเท่าไร บทจะมีขึ้นมาก็รักใคร่กันจนเหมือนคนไม่เคยเถียงกัน

“แหม...วีขอโทษนะ”

แม้จะใจอ่อนไปแล้ว แต่แรมใจก็ทำฟอร์มถาม “ขอโทษเรื่องอะไรมิทราบ”

“ขอโทษที่พุดถึงงานแรมแบบนั้น”

“รู้ว่าตัวเองผิดบ้างก็ดี” ค่อนจนอดีตสามีหน้าเฉือนแล้วก็สั่งเสียงแข็ง “ดูแลรบให้ดีๆ นะ อย่าให้ใครมาเล่นเล่นกับรบ อย่าให้รบไปเสียเหลี่ยมใครได้ละ รู้ไหม”

รวิพยักหน้ารับ แต่ในใจนั้นหมั่นไส้พันรบนักที่ได้รับความห่วงใยจากอดีตภรรยาของตน...เด็กนี้เธอจะเสียเหลี่ยมใคร มีแต่จะไปทำให้ใครเขาเสียเหลี่ยมสิไม่ว่า

มือใหญ่ของพันรบกำพวงมาลัยรถยนต์ด้วยแรงที่เพิ่มขึ้น
ตามความหงุดหงิดที่กำลังเกิดขึ้นกับตนเอง พอเหลือบมองคนที่นั่งหน้าคู่กันก็ยิ่งหมั่นไส้...จะคุยกับผู้ชายทำไมนักหนาก็ไม่รู้

ไอ้คนที่โทร. มากก็ไม่รู้จักวางสักที ไม่มีฐานะอย่างอื่นต้องไปทำบ้างเธอวะ!

“พู่นี่เธอหะ...อืม รักก็ว่างอยู่นะ ดินเนอร์เธอ...อืม...”

“แค่นี้!”

ร้อยรักสะดุ้งเฮือก หันมองคนขับที่จู่ๆ ก็โศกเศร้าขึ้นมา ก่อนจะเอ่ยถามอย่างเป็นห่วง “น้องรบเป็นอะไรหรือเปล่า”

“นั่นสิ เป็นอะไรหรือเปล่าลูก” แรมใจที่นั่งเบาะหลังก็ถามเช่นกัน

“เปล่าครับพี่รัก ป้าแรม พอดีผม...สาลึกน้ำลายนิดหน่อยครับ” พันรบทัวเราะแหยะ แล้วออกอ้อนพี่สาวร่วมโลก “พี่รักครับ...ผมอยากปรึกษาเรื่องเสื้อผ้าที่จะใส่ไปทำงานกับคุณลุงอะครับ”

“ปรึกษาตอนนี้เลยเธอ”

“ครับ ผมอยากคุยตอนนี้เลย นะครับ คุยกับผมตอนนี้เลยนะ”

ร้อยรักขังใจอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยกับคนปลายสายว่า “รักขอวางสายก่อนนะคะ พอดีมีธุระต้องคุยกับน้องชายนิดหน่อยคะ”

พอหญิงสาวกดวางสาย พันรบก็นึกยิ้มกริ่มอย่างสนใจที่ทำให้เธอ

หยุดคุยกับ (ไอ้) ผู้ชายอีกคนได้

เมื่อเธอเจ็ยแฉ้วแนะนำว่ารูปร่างอย่างเขาต้องแต่งตัวอย่างไร ถึงจะดูดี เขาก็เริ่มจินตนาการภาพอนาคตที่มีเธอมาจัดแจงเสื้อผ้าให้ กันในทุกเช้าก่อนไปทำงาน เขาคงจะมีความสุขสุดๆ

ปากได้รูปที่กำลังเอ่ยถึงแบรนด์เสื้อผ้าต่างๆ นั้นก็น่าจับนัก มัน อวบอิมเต่งตึงจนเขาซึกจะอดใจไม่ไหวแล้ว

คอยดูเถอะ แม่ลูกแกะแสนสวย...ทำตัวเจ้าชู้ หวงชีวิตอิสระนัก ไซ้ใหม่ พันรบจะทำลายความโสดของเธอให้ย่อยยับ จะขย้าจนหน้าใจ ผูกมัดเธอไว้ทุกทาง ไม่ว่าจะทางกายและทางใจ ให้สมกับที่เฝ้ารักเฝ้า รอมมาหลายปี!

2

แม่ฮับ เดียวป๋มจะมาอยู่ด้วยนะฮับ

แรมใจและร้อยรักคงไม่รู้หรอกว่า ช่วงเวลาที่รีวได้อยู่กับพวกเธอนั้นได้สร้างความสุขให้เขาเสียยิ่งกว่าตอนที่เขารู้ว่าความชนะเสียอีก...

แม้ใจจริงจะยังไม่อยากให้สองสาวกลับ แต่รีวก็นึกกลัวออกปากแสดงความต้องการออกไปได้ ด้วยรู้ว่าตนไม่มีสิทธิ์ที่จะเรียกร้องอะไรจากพวกเธอได้สักนิด

รีวเลยจำต้องขับรถกลับห้องชุดสุดหรูของตัวเองด้วยสีหน้าหงอยเหงา...พลันนึกในอกด้วยว่า เกือบยี่สิบแล้วสินะ ที่เขาต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว ตัวคนเดียว ซึ่งนี่ก็คงเป็นบทลงโทษที่รีวได้รับ ทำให้เขาลำบากอย่างที่พูดแล้วว่าอะไรกันแน่ที่สำคัญต่อชีวิต

งาน ซื่อเสียง คำชื่นชมจากใครๆ มันไม่ได้สร้างความอึดอึดใจในหัวใจได้เท่ากับรอยยิ้มของแรมใจและร้อยรักเลย

ทำไมตอนนั้นเขาช่างเห็นแก่ตัว คิดแต่ในมุมของตัวเอง กล่าวโทษแรมใจเพียงเพราะว่าเขาไม่ได้เป็นภรรยาในแบบที่ตนวาดหวัง

ทำไมเขาถึงลืมสิ้นไปหมดว่าตัวตนของเขอน่ารักษขนาดไหน ไม่เข้าใจว่าภรรยาต้องการอะไร และเอาแต่หงุดหงิดฮึดฮัดที่เธอไม่ได้ตั้งใจเขา

ที่เลวร้ายที่สุด...ทำไมถึงอีโก้จัด มันอกมันใจว่าตัวเองไม่ผิด จนไม่พยายามที่จะรักษาครอบครัวเอาไว้

ตอนนี้เลยต้องมาอยู่คนเดียวจนว่าเหว่หวาดหวั่นว่าสองสาวจะลืมตน พออยากจะไปอยู่กับพวกเธอก็ไม่มีความสามารถที่จะทำให้พวกเธอมีความสุขจนยอมให้เขากลับไป

รู้ว่าลูกไม่อยากพบเขานัก รู้ด้วยว่าภรรยาและลูกสาวอึดอัดมากที่เขาจู้จี้ขี้บ่นกับพวกเธอ

แต่ทุกอย่างที่เขาทำไปนั้น เขาก็แค่อยากชดเชย อยากให้พวกเธอรู้ว่าเขาเป็นห่วงและยังรักเสมอ ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

หากข้อตกลงลับที่เจรจากับพันธมิตรสำเร็จดังที่วางแผนกันไว้ก็คงดี จะมีวันนั้นได้จริงๆ ไหมหนอ...วันที่ภรรยาและลูกสาวที่น่ารักกลับคืนมาสู่อ้อมอกของเขา

เพราะงานที่ตนทำนั้นเกี่ยวข้องกับเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย
ร้อยรักจึงต้องคอยเช็กเทรนด์แฟชั่นอยู่ตลอดเวลาว่าอะไรอิน อะไรเอาท์ เพื่อเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับงานจ้างที่จะเข้ามาจากคนที่อยากให้เธอช่วยจัดการเสื้อผ้าให้เหมาะสมกับรูปร่าง ลุค รสนิยม ไปจนถึงองค์ประกอบโดยรวมต่างๆ

บางทีหญิงสาวก็คอยอัปเดตเทรนด์จนดิบดีเกินกว่าจะได้นอนก็ล่วงเข้าวันใหม่ และช่วยไม่ได้ที่วิถีชีวิตของเธอจะไม่ค่อยเป็นไปตามเวลาที่ควรจะเป็น กว่าจะตื่นได้ก็สายโง่ บางทีก็เกือบสับสนมึน

โชคดีที่มารดานั้นเข้าใจในจุดนี้ ท่านเลยไม่เคยบ่นหรือมาปลุกกันเลย

ทว่า...จู่ๆ เช้านี้ก็มีอะไรที่แปลกไป ร้อยรักมีอันต้องขมวดคิ้วทั้งที่ยังคงหลับตาอยู่ ด้วยเธอรู้สึกถึงแรงเขย่าเบาๆ ที่แขน ครั้นลืมตาขึ้นมา ก็เตรียมอ้าปากหมายจะแกล้งบ่นมารดาที่เข้ามาปลุกกันตั้งแต่เช้า

ตรู แต่พอหันไปเพ่งมอง คนที่เธอเห็นกลับไม่ใช่มารดา เป็นเด็กผู้ชาย ตัวเล็กหน้าตาน่ารักที่กำลังยิ้มแฉ่งอยู่

“หนู...หนูเป็นใครคะ” เอ่ยถามอย่างสงสัยระคนมึนงงไปหมด

“แม่ฮับ เดี่ยวป๋มจะมาอยู่ด้วยนะฮับ”

คำที่เด็กน้อยใช้เรียกขานกันทำเอาหญิงสาวตกใจจนอ้าปากค้าง ก่อนจะสะดุ้งเฮือก แล้วถึงค่อยลืมตาโผล่ขึ้นมาจริงๆ

เมื่อถึงความฝันหรือ...ทำไมมันถึงได้เหมือนจริงนัก แล้วมันหมายความว่ายังไงกัน!

ร่างบางในชุดนอนกระโปรงสีขาวของลูกสาวที่กำลังเดิน

เข้ามาในห้องครัว สร้างความประหลาดใจให้คนเป็นแม่จนถึงกับต้องร้องทัก “เกิดอะไรขึ้นนี่ ทำไมวันนี้รักถึงตื่นเช้าได้”

ร้อยรักยังไม่ตอบคำถาม เธอขยี้ตาและเอาแต่หัวหวดๆ จนแรมใจหัวเราะ

“ง่วงก็ไปนอนก่อนไหมลูก”

“นอนไม่ได้แล้วคะแม่”

แม้จะสงสัยว่าทำไมนอนไม่ได้ แต่แรมใจก็พักความสงสัยไว้ก่อนแล้วเอ่ยชวน

“กินโจ๊กหมุด้วยกันไหม ตา ربออกไปหาซื้อให้เราตั้งแต่เช้าตรู่เลยนะ”

ร้อยรักเหลือบมองน้องชายที่นั่งอยู่ ยิ้มหวานให้เขา “ขอบใจนะน้อง رب มีน้อง رب มาอยู่ด้วยนี่ก็ดีเหมือนกันแฮะ”

เอ่ยแล้วก็นั่งลงบนเก้าอี้ข้างๆ พัน رب ซึ่งใจอยู่ครุ่นหนึ่งว่าจะเล่าความฝันของตนให้แม่ฟังดีหรือไม่...สุดท้ายก็ทนความข้องใจไม่ไหว เอ่ยปากบอกท่านไป

“แม่ขา...รักฝันแปลกๆ อะ”

“ฝันว่าจะรักลูก”

“คือ...มีเด็กผู้ชายหน้าตาน่ารักมาเขย่าแขนปลุกรัก เรียกกันว่าแม่ แล้วก็ขอมายูด้วย”

“หือ!” แรมใจตกใจจนเผลอปปล่อยซ็อนหลุดมือ

“แม่ ฝันแบบนี้มันหมายความว่ายังไงคะ”

แรมใจนิ่งงันไปครู่หนึ่ง ก่อนจะถอนใจ แล้วบอกเล่าเรื่องราวของตนเพื่อเกริ่นไปสู่คำตอบ “ารู้ไหม...ก่อนแม่จะท้องรัก แม่ก็ฝันแบบนี้ มีเด็กผู้หญิงตัวเล็กที่หน้าตาเหมือนหนูเป๊ะมาเขย่าแขนแม่ บอกว่าหนูขอมายูด้วยนะคะ”

“หา!”

“ถ้ารักมีแฟนอยู่แล้วฝันแบบนี้ แม่ก็คงตีความไปว่ารักกำลังจะ...ท้อง”

“ท้อง!” ร้อยรักอ้าปากค้าง ตกใจจนแทบสิ้นสติ

“ระวังตัวไว้ละ ผู้ชายที่คุยอยู่ตอนนี้มีพวกมือไม้ปลาหมึกหื่นๆ บ้างไหม”

“ก็มีค่ะแม่ แต่ว่ารักไม่เคยไปอยู่ในที่รโหฐานกับใครเลยนะคะ... ไม่จริงอะ เป็นไปไม่ได้ รักจะไม่ท้อง จะท้องได้อย่างไร โนท้อง โนลูก โน!”

หญิงสาวไวววายเสียงดัง ต่อต้านการท้องอย่างที่สุด ดวงหน้าสวยยับย่นเต็มไปด้วยความสยองที่อัดแน่นอยู่ในใจ พลังนึกภาพที่ตัวเองต้องท้องไย้ ทำอะไรก็ไม่ถนัด สวมเสื้อผ้าสวยๆ ก็ไม่ได้ พอคลอดออกมาก็มีเด็กมาร้องอู๊วๆ ข้างตัวตลอดเวลา แล้วเธอก็คงจะต้องเป็นคนเลี้ยงเจ้าตัวจ้อย คอยกล่อมนอน ล้างขวดนม ซักผ้าอ้อม เหนื่อยจนหน้ามัน หัวกระเซิง ขอบตาล้ำ...

“กรี๊ด!”

“ไม่ฮ้าวว!”

กรีดร้องในใจพลางยกมือกุมขมับ สติแตกสุดๆ

ส่วนแรมใจก็น้ำใจอ่อน ในอกเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นว่าฝัน
ของลูกจะกลายเป็นความจริง

ในขณะที่พันรบนั่นไม่ได้พูดอะไร เอาแต่ก้มหน้าแอบยิ้มมุมปาก
อย่างคนกำลังชอบใจ สุขสันต์จนแทบจะฮัมเพลงออกมา

ตัวช่วยสำคัญที่จะทำให้ร้อยรักหยุดคุยกับผู้ชายทุกคนได้อย่าง
ชะงัดนัก ก็คงต้องเป็นเด็กผู้ชายในความฝันของเธอและ...ของเขา

ใช่...พันรบก็นั่น

มีเด็กผู้ชายตัวเล็กน่ารักปีนมานั่งบนตัวเขา แล้วบอกว่า ‘พ่อ
รบบับ ปมอยากมาอยู่กับพ่อบบและแม่รักแล้ว พ่อบบเร่งมือหน่อยสิบบ’

ปากเล็กๆ ที่เจื้อยแจ้วออกคำสั่งกับเขานั้นช่างน่ามันเขี้ยวเสีย
จริง หน้าตาริก็หล่อเหลาน่ารักจนเขาใจละลาย

แม้ตอนนี้เขาจะอายุเพียงยี่สิบสองปี ภายนอกอาจจะดูละอ่อน
ใส แต่ความจริงแล้ว ด้วยการเติบโตมากับลู่ป่าที่สอนให้เขาช่วยเหลือ
ตัวเอง ทำทุกอย่างด้วยตัวเองมาโดยตลอด เขาเลยเป็นผู้ใหญ่กว่า
ที่ใครๆ คิด ซึ่งถ้าจะมีลูกในตอนนี้ เขาก็ไม่ได้มองว่ามันเร็วไปสักนิด

เพราะฉะนั้น... ‘โอเคครับลูกชาย พ่อจะเร่งมือเต็มอัตราสูบเลย’

เมื่อร้อยรักหายเครียดจากความฝัน หญิงสาวก็จัดการ
มือเข้าพร้อมกัพันรบบและแรมใจ ในเวลานั้นเอง จู่ๆ ก็มีไต้บ้าที่ไหนก็
ไม่รู้ใคร. มาชวนร้อยรักไปเด็ด พันรบบเลยนิมิตแผนการชั่วร้าย...เอ๊ย
แผนการชิงตัวแม่รักของตาดหนู โดยการกะพริบตาปริบๆ แก้งบอกเธอ
ไปว่า

“พี่รักครับ วันนี้พาผมไปซื้อชุดทำงานได้ไหม คือผมไม่กล้าไป
คนเดียว ผมกลัวหลง”

ปรากฏว่าแผนการชิงตัวนั้นได้ผล เธอใจอ่อนยวบ พักหน้า
ตกลง และยกเลิกนัดกับไต้บ้านั่นทันควัน ทำเอาเขาสะใจนัก ปักธง

ตั้งจุดมุ่งหมายไว้ในใจเลยว่า เขาจะค่อยๆ เชียวกิ๊กของเธอให้กระเด็น ออกไปที่ละคนจนไม่เหลือใครเลย

เมื่อแรมใจออกไปทำงานแล้ว ร้อยรักและพันรบกัซขึ้นไปอาบน้ำ แต่งตัว แล้วค่อยเดินทางไปยังห้างสรรพสินค้าที่ร้อยรักทำการบ้านมา ให้เรียบร้อยแล้วว่าเสื้อผ้าผู้ชายกำลังลดราคาตั้งสามสิบเปอร์เซ็นต์

หญิงสาวพาพันรบกัซไปเลือกเนกไท เข็มขัด รองเท้า เสื้อเชิ้ตสีขาว กางเกงสแล็กเนื้อผ้าดีๆ เสียหลายตัว แถมยังใจป้ำจะจ่ายเงินให้พันรบกัซจนชายหนุ่มหน้าเหลือ รีบห้ามแทบไม่ทัน

“พี่รักจะจ่ายให้ผมทำไม”

“ก็รบยังไม่ได้ทำงาน จะมีเงินหรือ”

“ผมพอมีเงินเก็บอยู่บ้างครับ ผมช่วยลุงกับป้าทำงานที่ร้านอาหารมาตั้งแต่เด็ก ได้ค่าขนมจนเก็บสะสมได้เยอะเลย พี่รักไม่ต้องจ่ายให้ผมหรอก”

ร้อยรักหน้าง้ำ ก่อนจะแย้งด้วยความเป็นห่วงน้อง “ไม่เอา พี่จะจ่ายให้”

“แต่ผมไม่ให้จ่าย เก็บเงินพี่รักไว้เลย” พันรบกัซรีบรวบรัดตัดตอน แล้วรีบจ่ายเงินให้พนักงานทันที เขาเหลือบมองสีหน้าขัดอกขัดใจของ ลูกแกะตัวดีแล้วก็ได้แต่ถอนใจที่เธอยังไม่รู้ความรู้สึกของเขา...ผู้ชายที่ไหนเขาจะให้ผู้หญิงที่รักมาเดือดร้อนเพราะตัวเองกัน

แม้เธอจะมองว่าเขาเป็นน้อง และเขาก็ใช้จุดนี้มาใกล้ชิดเธอเพื่อหาผลประโยชน์ทางหัวใจให้แก่ตัวเอง แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม เขาก็จะไม่ยอมให้เธอดูแลเขาอย่างน้องเด็ดขาด

หากจะดูแลกัน...พันรบกัซอยากให้เธอดูแลเขาด้วยความรู้สึกที่ผู้หญิงคนหนึ่งจะดูแลผู้ชายของเธอเท่านั้น

“ถ้าเงินหมดจะทำยังไงเนี่ยรบ ทำงานกว่าจะได้เงินเดือนอีก”

หญิงสาวบ่นกระปอดกระแปด ส่วนพันรบกัซทำเป็นเฉยๆ เขา

ไม่เถียงกลับให้มากความ พอจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว สองหนุ่มสาวก็เดินออกจากแผนกเสื้อผ้าผู้ชาย และตกลงกันว่า จะเดินเล่นหาร้านอร่อยๆ เป็นมื้อกลางวัน

“เดี๋ยวผมเลี้ยงฟู้รักเองนะครับ ตอบแทนที่ป่าแรมกับฟู้รักให้ผมได้พักที่บ้านด้วย”

“ไม่เอา พี่จะจ่ายบ้าง พี่เป็นห่วง กลัวเงินรหมด”

เขายิ้มบางให้ความน่ารักของเธอ ก่อนจะบอกให้เธอคลายใจ “ไม่หมดหรอกครับ ให้ผม...ดูแลฟู้รักเถอะนะ”

“ก็...โอเค เอางั้นก็ได้” ร้อยรักตอบรับ ก่อนจะสลัดหัวเบาๆ ด้วยเมื่อครู่ตันใจตื่นเมื่อได้ยินน้ำคำที่แสดงถึงความเป็นผู้ชายของพันรบ จนต้องเตือนตนเองว่า...นี่น้องยะ

“ฟู้รักครับ ผมขอพูดอะไรกับฟู้รักหน่อยได้ไหม”

“หือ...พูดอะไรเหอ”

พันรบหยุดเดิน หันมาสบตากับร้อยรักที่หยุดเดินด้วยเช่นกัน “มีกิกเกอะๆ มันจะดีเหอครับฟู้รัก”

“มันก็...ไม่ได้เหอหรอก แต่ฟู้ก็ไม่ได้ทำอะไรเสียหายนะรบ พี่จะวังตัวเสมอ”

“ครับ มันไม่ได้เสียหายอะไร...แต่ผมว่ามันเสียเวลานะครับ”

“เสียเวลา?”

“ครับ...เสียเวลาที่จะไปทำอย่างอื่น คุยกับกิกมันแทบไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย เพราะความสุขที่ได้คุยกัน มันไม่ใช่ความสุขที่ยั่งยืน” พันรบพุ่งตรงเข้าไปจบนร้อยรักตาโต เขาไม่อยากจะปล่อยเวลาไปเฉยๆ จะเขี่ยกิก มันก็ต้องเริ่มเดี๋ยวนี้เลย

พอรบจะเร่งมือ เพื่อดาหนูน้อย!

“สำหรับผม...มันไม่เรียกว่าความสุขเลยด้วยซ้ำ ผมรู้สึกได้ว่าจริงๆ แล้วฟู้รักไม่ใช่สาวรักสนุก แต่ฟู้รักคงกลัวว่าถ้ามีแฟนจะรู้สึก

เหมือนมีพันธะมารุ่งรังชีวิต แต่มีก็มันไม่ผูกมัดกัน เลยเข้าทางพี่รักที่
ชอบชีวิตอิสระ”

ร้อยรักอึ้ง เงียบงันอย่างคนโดนแทงใจดำ ไม่อาจแก้ต่างอะไรได้
สักนิด

“ผมพูดถูกใช่ไหม” เขาเอ่ยถามไปแล้วก็ได้คำตอบจากกิริยา
พยักหน้ารับเบาๆ ก่อนจะถามต่อ “แล้วนอกจากที่ผมลงวิเคราะห์แล้ว
มันมีอะไรมากกว่านี้หรือเปล่าครับ บอกผมได้นะ ถือว่าผมเป็นคนใน
ครอบครัวที่พี่รักสามารถระบายอะไรในใจได้ไหม”

“คือ...พี่”

“นะครับพี่รัก บอกผมเถอะ” พันรบอ้อนวอนเสียงอ่อนน้อม ทั้งอยาก
ให้เธอระบายออกมาเพื่อจะได้ลดความหวาดหวั่นลง ทั้งอยากรู้ เพื่อ
จะได้ไม่ทำในสิ่งที่เธอเป็นกังวล

“คือพี่...” ร้อยรักอีกอึก สบตาพันรบอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะถอนใจ
แล้วบอกเบาๆ “พี่กลัวการคาดหวังนะ”

“ยังไงครับ”

“ก็พ่อแม่พี่เลิกกันเพราะพ่อคาดหวังในตัวแม่...พี่ก็เลยแอบหวัง
ว่าถ้าพี่มีแฟน เขาจะคาดหวังในตัวพี่หรือเปล่า จะมาบงการพี่ไหม จะ
มาบอกว่าพี่ควรเป็นแฟนอย่างนั้น ควรเป็นแฟนอย่างนี้ไหม โอ๊ย...มัน
ดูยุ่งยากยังไงไม่รู้จะรบ”

โธ่เอ๊ย...กลัวเรื่องนี้เองหรือหรือ...

“แล้วนี่ป้าแรมรู้ไหมครับ ว่าพี่กลัวการคาดหวัง”

“ไม่รู้หรือ พี่ไม่กล้าบอก กลัวแม่จะเครียด คิดว่าการไม่ประสบ
ความสำเร็จในชีวิตคู่ของตัวเองเป็นสาเหตุทำให้พี่หลอนการมีแฟน”
บันเสียงใส ก่อนจะถอนใจอีกรอบ แล้วบ่นต่อ “และสาเหตุอีกอย่างที่
ทำให้พี่หลอนการมีแฟนก็คือความสวดยของพี่นี่แหละ”

“หือ...ความสวดยหรือครับ”

“ใช่ ความสวยของพี่นี่แหละ คือจะว่ายังไงดีละ ความสวยนี่มัน
ประหลาดนะ มันทั้งให้คุณ ทั้งให้โทษในคราวเดียวกัน...พี่โอเคที่ตัวเอง
สวย ในขณะที่เดียวกัน พี่ก็รู้ว่าคนที่เข้ามาจีบ เขาเข้ามาเพราะพี่สวย
มันเลยเกิดการแอนตี้เบาๆ ว่า ถ้าฉันไม่สวยก็คงไม่มาจีบฉันกันสินะ”

พันรบพยักหน้ารับ ใครควรอึ้งอะไร ในหัว แล้วตอบกลับ “ถ้า
อย่างนั้น ลีก็แล้ว พี่รักไม่โอเคที่คนเข้ามาจีบเพราะพี่รักสวย?”

“ใช่ ลีก็แล้ว พี่ก็อยากเจอคนที่รักในตัวตนของพี่จริงๆ ไม่ใช่
แค่เพราะความสวย แต่พี่ก็รู้ตัวอีกนั่นแหละว่าตัวตนของพี่มันไม่ได้
น่ารักน่าใคร่ ไม่ใช่ผู้หญิงที่ตีพร้อม งานบ้านไม่ได้เรื่อง งานครัวไม่ตะ
ปรนนิบัติใครไม่เป็น เอาใจคนก็ไม่เก่ง บางครั้งก็อดถามตัวเองไม่ได้
ว่า นอกจากสวยแล้ว เราไม่มีจุดอื่นที่คนจะมองเห็นแล้วใช่ไหม”

“ใครจะเห็นไหมไม่รู้ แต่ผมเห็นนะครับ พี่รักเป็นคนจิตใจดี
ซื่อสัตย์ ไม่ว่าภายนอกจะดูเป็นยังไง แต่จริงๆ พี่รักอ่อนโยนมาก ผม
ยังจำอ้อมกอดของพี่รักได้อยู่เลย”

จำได้ไม่มีวันลืม...

“รู้ไว้เถอะครับว่า...พี่รักของผมมีดีมากกว่าความสวยฮอต”
ตีเนียนหยอดคารมหวานใส่เธอแล้ว พันรบก็เข้าสู่กระบวนการเชยก็ก
อย่างต่อเนื่อง “ถ้าพี่รักไม่โอเคที่คนมาจีบเพราะสวย งั้นพี่ก็ค่อยๆ
เทกระจะาดผู้ชายห่วยๆ พวกนี้ออกไปให้หมดเลยดีไหมครับ”

“หา! เทหมดเลยหรอ”

“ครับ ผู้ชายที่มาจีบพี่รักเพราะแค่พี่รักสวย ไม่คู่ควรจะอยู่ใน
ชีวิตของพี่รักหรอก ค่อยๆ เลิกไปให้หมดเลยดีกว่า เก็บพื้นที่ในชีวิตไว้
ให้คนพิเศษที่สุดของเราคนเดียวก็พอ อย่างนี้น่าจะเวิร์กกว่านะครับ”

“หรอ...เอาอย่างนั้นเลยหรอ”

สีหน้าอึ้งงันและท่าทีที่เริ่มคล้อยตามของลูกแกะสุดสวย ทำ
พันรบนึกหัวร่อในใจที่ตัวเองจับจุดและต้อนเธอเข้าคอกรักได้ ทั้งยังได้

รู้แจ้งด้วยว่าเธอไม่ใช่คนดีอย่างที่วิพุดเลย

แต่คงเพราะความเป็นพ่อ ความเป็นหัวหน้าครอบครัวของวี ที่อาจจะทำให้เขาสืมตัวจนคิดไปว่าเขามีอำนาจที่สุดในบ้าน จนผลลิตีกรบล้อมความคิดและการกระทำของร้อยรักกับแรมใจ ส่งผลให้พวกเธอต่อต้านอย่างรุนแรง

จริงๆ แล้วร้อยรักแค่ไม่ชอบให้คนมาบังคับ ถ้าสั่งเธอ เธอจะไม่ทำ แต่ถ้าแนะนำแบบละมุนละม่อม พร้อมเหตุผลที่ยกขึ้นมาประกอบ การพูดอย่างใจเย็น เธอจะใจอ่อนยอมทำ

“ผมเองก็เก็บพื้นที่ในชีวิตไว้ให้ผู้หญิงที่ผมรักเท่านั้น ทั้งร่างกาย ทั่วหัวใจ ผมจะยกให้เขาครอบครองคนเดียว”

แววตาและคำพูดแสนหนักแน่นของพันรบทำร้อยรักชะงักกึก ในอกข้างซ้ายสั่นสะท้านไปด้วยความประทับใจในความคิดที่โคตรแมน ของคนเป็นน้อง

“ผู้หญิงคนนั้น...คงโชคดีน่าดูเนอะ”

“แล้วพี่รัก...อยากโชคดีไหมครับ”

“หือ!”

“ผมหมายถึง พี่รักอยากโชคดี ได้เจอผู้ชายที่เขาพร้อมจะยกทุกอย่างให้พี่รักครอบครองไหมครับ” หมาป่าเจ้าเล่ห์รีบเบี่ยงประเด็น เมื่อเห็นว่าลูกแกะคนสวยเอะใจขึ้นมา

ครั้นเห็นเธอพยักหน้าและถอนใจโล่งอก พันรบก็นึกขันที่เธอรู้ไม่ทันมารยาเขาอีกตามเคย

เขารู้แหวชัดเจนแล้วว่า หากคิดจะรวบรัดคนรักอิสระอย่างร้อยรัก เขาต้องรวบแบบไม่ให้เธอรู้ตัว ขึ้นเธอเอะใจว่าเขากำลังวางแผนชั่ว คงตะโด่งให้เขาออกจากบ้านแทบไม่ทัน

“ตกลงว่าไงครับ อยากเจอผู้ชายแบบนี้ไหม”

“ก็...ไม่รู้สิ พี่ยังไม่ได้คิดไปถึงขั้นนั้นเลยอะ”

“เริ่มคิดได้แล้วครับ พี่รักอายุเยอะแล้วนะ”

“นี่รับหาว่าพี่แก่หรือ!” ดวงตาโตสวยวาวรับอย่างเอาเรื่อง

“ก็ไม่เชิงว่าแก่หรือครับ แต่อายุก็ไม่ใช่น้อยๆ แล้วนะ ยี่สิบเจ็ดแล้วไม่ใช่หรือครับ คิดว่าตัวเองจะใช้โควตาเลขสองมีกิกเยอะๆ ไปได้ถึงเมื่อไร”

โดนน้องว่าเช่นนี้ ร้อยรักก็อึ้งงัน ชักสับสนขึ้นมาทันควันว่าตนควรจะหยุดวิถีแคชชาโนวีหรือยัง

และในขณะที่ความคิดกำลังแล่นวนอยู่ในหัว จับพลันนั่นเอง...

“ยายรัก นี่แกกินเด็กหรือะ!”

...

หลังจากได้รับฟังเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับสถานะของร้อยรักและหนุ่มน้อยหน้าละอ่อนที่ตนมาบังเอิญเจอเข้าพอดี ปริมาก็หัวเราะแหะ แก่ตัวอุบอibi

“ก็เหม ใครจะไปรู้ล่ะว่าจะไยยังงั้น ฉันเห็นแกอยู่กับน้องเขา ฉันก็นึกว่าแกมีกิกเด็กนะสิยายรัก”

“นี่น้องชายฉันยะ ไม่ใช่กิกเด็ก” ร้อยรักค้อนใส่เพื่อน ก่อนถาม “แล้วนี่แกมาทำอะไรที่นี่รี”

“ฉันมาทำธุระที่ธนาคารนิดหน่อย”

“พี่ปริมรีบกลับไหมครับ ไปกินข้าวด้วยกันก่อนไหม ผมกับพี่รักกำลังจะไปหาอะไรกินพอดีเลย”

“ใช่ๆ ไปกินข้าวด้วยกันนะแก” ร้อยรักรีบชวนอีกคน ก่อนจะพยักพยิดให้ทั้งเพื่อนทั้งน้องหันไปมองร้านก๋วยเตี๋ยวยื่นตาไฟเจ้าดังเป็นเชิงว่าเลือกร้านนั้น

พันรบพยักหน้าตกลง ก่อนจะขอตัวไปเข้าห้องน้ำ ส่วนสองสาวก็พากันเดินเข้าไปในร้านก่อน พอได้โต๊ะที่ต้องการแล้ว ปริมาก็โผล่ ออกมาว่า

“ยายรัก แกห้ามทำน้องเขาใจแตกนะไว้ย”

“ใจแตกอะไรของแก”

“ก็ใจแตกเพราะความสวยฮอตของแกไงวะ”

ร้อยรักหน้าตื่นกับความคิดของเพื่อน “คิดอกุศลอีกแล้วนะแก เนี่ย”

“ก็มันจริงนี่ ถึงแกจะบอกว่าเป็นพี่น้องกัน แต่มันก็เป็นแค่พี่น้องร่วมโลกใหม่ละ แกมหน้าตาน้องเขาก็ดูใสซื่อเสียไม่มี” ปริมาเอ่ยถึงพันรบอย่างเอ็นดู ก่อนจะขม้มมองร้อยรักอย่างกล่าวหา “ได้มาอยู่บ้านเดียวกับแก ได้ใกล้ชิดแก เกิดน้องเขาใจแตก หวั่นไหวกับความสวยเวอร์ของแก แกจะทำยังไงซะ ยายไปแกแม่ปลาช่อน”

“แล้วแกจะให้ฉันทำยังไงเล่า จะให้เลิกสวย เลิกมีเสน่ห์ ฉันก็ทำไม่ได้อะ”

ปริมาค้อนปะหลับปะหล็อก ก่อนบอก “ขอเกลียดความมั่นใจได้ไหมวะ”

“เออ อนุญาตให้เกลียด”

“เออ ฉันเกลียดแก ยายคนสวย!”

สายที่โทร. มาในระหว่างที่พันรบกำลังเดินกลับไปหาสองสาวที่ร้านก๋วยเตี๋ยวทำเขาถอนใจด้วยความหงุดหงิด ก่อนจะกดรับ

“คุณรบ...มากรุงเทพฯ เหมอครับ”

“นี่ลุงทนายรู้ได้ยังไงครับ” พันรบขมวดคิ้วสงสัย ก่อนจะนึกออก และกัดฟันรูดตามกลับเสียงเขียว “นี่ให้นักสืบสืบเรื่องผมอีกแล้ว เหมอ”

“ถ้าผมไม่ทำอย่างนี้ คุณรบก็ไม่บอกอะไรผมนะสิครับ คุณรบจะเข้ามาพบคุณท่านทั้งสองไหมครับ”

“ไม่ครับ ผมบอกแล้วไงว่าผมไม่อยากเกี่ยวข้องกับพวกเขา

เลิกมายุ่งกับผมสักที่ได้ไหม”

“คุณรบ...อย่าใจดำกับคุณท่านทั้งสองนักเลยครับ”

“ใจดำ?” พันรบทวนคำ ก่อนจะแค้นยิ้ม แล้วหัวเราะหืออย่าง ต้องการจะประชดอีกฝ่าย “ใครกันแน่ที่ใจดำก่อน ใครกันที่ตัดพ่อผมออกจากตระกูล ไล่พ่อผมเหมือนหมูเหมือนหมา ใครกันที่ไม่นับว่าผมเป็นหลาน ลุงทนายบอกผมมาสิ”

“คุณรบ...”

“พวกเขาตัดขาดกับพวกเราไปแล้วไม่ใช่เหรอ แล้วจะมานึกพิศواسผมทำไมอีก ผมไม่ต้องการอะไรจากพวกเขาทั้งนั้น”

ประกาศความในใจเสียงเข้มแล้วก็ดวงสลาย ความโกรธระอุอยู่ในอกจนแผ่กระจายร้อนรุ่มไปทั่วสรรพางค์...ไม่มีทางที่เขาจะเข้าไปหาคนพวกนั้น

ไม่มีทาง!